

4. évközi vasárnap. A

Bevezetés

A társadalmi szerveződés magas fokára eljutott népeknek, mindnek van alaptörvénye, alkotmánya. Mi több az egész emberiségnek is egyetemes érvényű alaptörvénye. Az Ószövetségben a Tízparancsolat, az Újszövetségben az előbbi fölé magasodó, azt tökélesítő Nyolc boldogság, az Isten országának az alkotmánya. Mennyire ismerjük mi ezeket az alaptörvényeket?

Kirie litánia

Urunk, Jézus Krisztus, Te megmutattad nekünk a boldogság útját: Uram, irgalmazz!

Jézus Krisztus, Te vagy a szorongatók segítője. Krisztus kegyelmezz!

Urunk, Jézus Krisztus, Te vagy minden ember reménysége. Uram irgalmazz!

Evangélium után

A mai evangéliumi szakasz, a Nyolc boldogságról szól. Erről írja Papini, a Krisztus története c. könyv szerzője: (Ez a szakasz), „a (Hegyen elmondott) Beszédnek fényességgel fényeskedő előcsarnoka”. Majd így folytatja "A Boldogságokat....minden időkben félreértették, megcsonkították, megcsorbították, beszennyezték, elrútították, elsekélyesítették, összevoncsolták, kifacsarták."

Mahatma Gandhi ismerte Jézus tanítását, és ezt a megjegyzést tette: "Ha a hegyi beszédet olvasom, erős a vágyam, hogy keresztény legyek. De ha a keresztények életét látom, úgy érzem a hindu vallásban sem rosszabbak az emberek."

El kell ismernünk, igaza van.

Sajnos a keresztények körében is kevesen váltják valóra a hegyi beszédben mondottakat. Csak kevesen gondolják úgy, hogy ebben rejlene az igazi boldogság lényege. Belső adottságaink és külső körülmények hatására különböző elképzelések születnek a boldogság mibenlétéről és mikéntjéről. Azt viszont gyakran tapasztaljuk, hogy a boldogság utáni vágyunk nagyon sokszor nem teljesül.

A keresztény ember a boldog Isten gyermekének vallja magát, Jézus Krisztusban pedig a boldogság prófétáját tiszteli. Abban a meggyőződésben él, hogy a boldog Isten, gyermekeit is boldogítani akarja.

Jézus ezért nemcsak hirdette, hanem élénk is élt egy boldog emberi életet, ami természetesen lényegesen különbözött a mi boldogságról alkotott elképzeléseinktől. Nem hiába hangsúlyozza az evangélium, hogy Isten útjai, nem a mi útjaink, és a boldogság kikötője nem ott várakozik ránk, az élet tengerén hajózkora, ahol sokszor balga módon kereszük.

Jézus ki akarja zökkenteni követői gondolkodását paradox mondásaival kicsinyes elképzeléseik kerékvágásából. Ezért az úgynevezett "józan értelem" könnyen hajlik arra, hogy az evangélium programját a valós világtól idegennek minősítse.

Így vagyunk első hallásra Jézus *Hegyi beszédével*, amelyet méltán nevezhetünk a kereszténység Magna chartájának, vagy alaptörvényének.

Mindnyájan hallottunk a Sínai-hegyről, ahol Mózes átvette az *emberi életet elrendező Tízparancso-*

lat kötábláit. Mint Izrael vezére megértette: ha a választott nép élni akar, el kell fogadnia Istentől az élethez adott használati utasítást. Éppen ezért nem kérte ki az aranyborjút körüljáróló, bálványimádó nép véleményét, hanem kemény szigorral elfogadtatta velük.

A Sínai-hegy csúcsa 2600 méter magas, mellette igen szerény dombocska, a Genezáreti tó fölé csak 175 méterre emelkedő *Nyolc boldogság hegye*, ahol Jézus elmondta az úgynevezett *Hegyi beszédet*. Ebben nem vonta kétségbe a *Tízparancs* érvényességét, de az ott meghirdetett eszmékkel magasan fölébe emelkedett az mózesi törvényekénél. Ebbe a magasságba kell felemelkedniük a krisztuskövetőknek! De ebbe a magasságba csak akkor tudunk fölemelkedni, ha levetjük magunkról önző, ösztönös, földhözragadt életszemléletünket és vállaljuk Krisztus követésével együttjáró önmehtagadás nagyszerű kalandját.

Már a boldog mondások első állítása is ellentétes gazdagságra vágyó természetünkkel. *Jézus a lelki szegényeknek ígér boldogságot*, jóllehet számunkra a szegénység eleve ellenszenvesnek minősül. Mert nem vesszük figyelembe, hogy a szegénység szó előtt ott van hangsúlyozottan, hogy lelkileg. És nem tudjuk, mit jelent az, hogy lelkileg szegény. A lelki szegények nem az anyagiakban szegények, hanem azok, akik azokban szegények, amik Istentől elválasztják őket. Nem sorolom az Istentől elválasztó dolgokat, hiszen mindenkinél más és más.

Csak Szent Pál apostollal kérem: Mid van, óh, ember, mit nem

kaptál? Válaszunk: Semmi! Mindent kaptunk, és kapunk nap, mint nap, azért, hogy boldogan, élhessünk. Miért áldozzuk fel éjjeleink és nappalaink nyugalmát azért, hogy még több anyagink legyen? S közben megfeledkezünk arról, amit a költő így fogalmaz meg? "Kincs, hír, gyönyör, a telhetetlen elmerülhet benne és nem tudja, hogy van szívöröm".

Ne feledjük, hogy a Nyolc boldogságnak nem csak az első, hanem minden egyes mondata egy igazgyöngy, melynek önálló élete van, és itt a többi gyöngyszemmel együtt fel van fűzve egy láncra. Van azonban valami közös a láncra fűzött gyöngyszemekben. És ez a paradox mondások másik felében hangzik el, amire már oda sem szoktunk figyelni.

És ez a mennyek országa, az Isten országa, mint élő, bontakozó valóság a Krisztus utáni világban, az emberben, az emberiségben. Ennek a bontakozó új világnak az értékrendje viszont messze felülmúlja a tapasztalati világnak megszokott értékrendjét, sokszor szemben is áll vele. A tv-ből ismert filmek, sorozatok a megszokott értékrendet képviselik: gazdagság, kaland, erőszak stb. Ezzel állítja szembe Jézus azt az értékrendet, melyet az Isten országát építő ember képvisel és testesít meg.

Ha alaptörvényünk, életünk fundamentumává és alakítójává válnak a *Hegyi beszéd*ben hallottak, akkor Isten országát, a szeretet, a jószág és a béke országát építjük, amelyben beteljesül az egyéni, de a nemzeti boldogság utáni vágyunk.

Amen

(F.F.)